

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina**, se sídlem Vrchlického 46, Jihlava, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. KRPJ-103812-40/ČJ-2018-160022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2018, č. j. 33 A 67/2018 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, prodloužila zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba prodloužení zajištění byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 23 dnů od okamžiku skončení zajištění žalobce rozhodnutím žalované ze dne 10. 10. 2018, č. j. KRPJ-103812-31/ČJ-2018-160022-SV, jímž byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení na osobní svobodě, tedy ode dne 9. 10. 2018.

[2] Žalobce podal proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované včas žalobu, v níž namítal, že žalovaná nezdůvodnila dobu prodloužení zajištění, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaná na straně 4 svého rozhodnutí zřejmě nedopatřením zanechala odůvodnění prvotního zajištění, neboť je zde hovořeno o 30 dnech, jakož i o stanovení trvání doby zajištění, nikoli prodloužení zajištění.

[3] Krajský soud v Brně nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl; dal žalobci dílčím způsobem za pravdu, že odůvodnění doby prodloužení zajištění je v napadeném rozhodnutí zpracováno v minimálním standardu a není podrobné. Na druhé straně však konstatoval, že žalovaná jasně odkázala na všechny důvody pro trvání zajištění, které byly rozvedeny v prvotním rozhodnutí o zajištění, a dále také na klíčovou okolnost, že o prodloužení zajištění žalovanou požádalo Ministerstvo vnitra ve vazbě na akceptaci přijetí žalobce zpět v dublinském řízení. Pokud ministerstvo poukázalo na datum 18. 10. 2018 a uvedlo, že šestitýdenní lhůta stanovená v čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III končí ke dni 29. 11. 2018, žalovaná správně z těchto skutečností při svém rozhodování o prodloužení zajištění vycházela, pokud byl tento požadavek v souladu s právní úpravou zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III.

[4] Lhůta 23 dnů, o níž bylo zajištění prodlouženo ode dne skončení předchozího zajištění žalobce, tedy koresponduje se skutečností, že původní zajištění žalobce (v době vydání napadeného rozhodnutí byl ještě žalobce zajištěn na základě prvotního rozhodnutí o zajištění) skončilo ke dni 7. 10. 2018, a od tohoto dne bylo potřeba prodloužit zajištění žalobce o maximálně možnou dobu zajištění (tzn. do 29. 11. 2018), neboť termín transferu v této době ještě nebyl znám.

[5] Tím, že žalovaná poukázala stran odůvodnění prodloužení doby zajištění na datum 29. 11. 2018, k němuž správně dopočítala ve výroku uvedenou dobu prodloužení o 23 dnů, věcně přezkoumatelně zdůvodnila, jak byla ve výroku doba zajištění stanovena. Sice tak neučinila zcela pregnantně a podrobně, ale podle přesvědčení krajského soudu je její úvaha z odůvodnění rozhodnutí seznatelná a opřena o skutečnosti vyplývající ze správního spisu, a tedy přezkoumatelná.

[6] Krajský soud zároveň podotknul, že rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, na který stěžovatel poukazoval, se týká jiné podoby zajištění cizince, a to za účelem správního vyhoštění.

[7] Ke skutečnosti, že žalovaná na straně 4 uvádí i dobu zajištění 30 dnů, krajský soud uvedl, že jde zcela zřejmě o citaci textu prvotního rozhodnutí o zajištění, na nějž napadené rozhodnutí ve svých důvodech z podstatné části navazuje. Proto nelze hovořit o nesrozumitelnosti či vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítal, že krajský soud fakticky nahradil absentující úvahu žalované a pokusil se v kasační stížnosti napadeném rozsudku napravit její pochybení. Závěr krajského soudu, že žalovaná není povinna přesně uvést, jakým způsobem byla stanovena

pokračování

doba zajištění, a postačí, pokud lze úvahu žalované rekonstruovat ze spisového materiálu, nelze podle stěžovatele akceptovat. Taková rekonstrukce totiž vede pouze k pravděpodobnému závěru o úvahách žalované a nikdy nemůže o procesech, které vedly ke stanovení konkrétní doby zajištění, poskytnout nezpochybnitelný a věrný obraz. Stěžovatel dále zmínil, že fakticky stejnou situací se zabýval NSS v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 85/2018 - 33. Stěžovatel uzavřel, že nelze akceptovat, aby soud sám rekonstruoval v odůvodnění nevyjádřenou úvahu žalované o tom, z jakého důvodu stanovila konkrétní dobu prodloužení zajištění, byť by závěry soudu mohly být správné. Napadené rozhodnutí žalované a ani rozsudek krajského soudu tak nemohou obstát.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda rozhodnutí žalované obsahuje řádné odůvodnění prodloužení zajištění stěžovatele.

[12] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla relevantní právní úpravu, popsala skutkové okolnosti případu a dosavadní vývoj věci, úkony učiněné v dosavadním řízení správními orgány a závěrem konstatovala, že „22. 10. 2018 byla cestou Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení mezinárodní ochrany, Dublinské středisko, zasláno oznámení, že dne 18. 10. 2018 Rakouská republika přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím cizince J. S. v souladu s Dublinským nařízením a předání jmenovaného do odpovědného členského státu bude realizováno v souladu s nařízením ve lhůtě do 6 týdnů, tj. do 29. 11. 2018.

V kontextu předchozích odstavců a s ohledem na zjištěné skutečnosti obsažené v tomto rozhodnutí o zajištění je dostatečně odůvodněn institut zajištění v souladu s ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., tedy zajištění za účelem předání cizince podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, neboť cizinec se při pobytové kontrole prokazoval dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, pobýval na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu a bez víza, nebo platného povolení k pobytu a vědomě porušoval právní povinnosti stanovené českým právním řádem, čímž vážným způsobem narušoval veřejný pořádek.“

[13] Jak již bylo v konstantní judikatuře NSS mnohokrát řečeno, zajištění cizince představuje mimořádný institut, jehož využití je na místě pouze tehdy, kdy žádaného výsledku nelze docílit mírnějšími prostředky. Poukázat lze v tomto směru např. na rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publ. pod č. 2129/2010 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „institut zajištění cizince a jeho následné umístění do

zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon.“ Podobně v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j 2 Azs 300/2015 - 29, NSS uvedl, že zajištění cizince „představuje mimořádný institut umožňující policii zásadním způsobem zasáhnout do práva na osobní svobodu. Toto právo je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka a je výslovně zaručeno v článku 8 Listiny základních práv a svobod jako součástí ústavního pořádku České republiky, kterou je ve smyslu judikatury Ústavního soudu i Evropská úmluva, jakožto ratifikovaná a vyhlášená smlouva o lidských právech a základních svobodách (dále jen Úmluva); k tomu srov. zejména nálezy ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01, publikovaný pod č. 403/2002 Sb. či nálezy ze dne 15. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 752/02, publikovaný pod č. 54, sv. 30, str. 65 Sb. n. u. US, oba dostupné též z <http://nalus.usoud.cz>.“

[14] Uvedené závěry je třeba vztáhnout rovněž na rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince, neboť i důsledkem těchto rozhodnutí je omezení svobody. Také rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince proto musí být s ohledem na intenzitu způsobu, jakým zasahuje do práva na osobní svobodu, podrobně zdůvodněno.

[15] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí poukázala na skutečnost, že stěžovatel byl zadržen dne 9. 10. 2018 na dobu 30 dnů, zmínila důvody, pro které byl stěžovatel zajištěn, a poukázala na skutečnost, že předání stěžovatele bude realizováno do 29. 11. 2018. Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel byl prvotním rozhodnutím žalované zajištěn do 7. 11. 2018 a že jeho zajištění muselo být prodlouženo, neboť termín předání stěžovatele byl stanoven do 29. 11. 2018. Žalovaná proto dobu zajištění prodloužila tak, aby doba zajištění stěžovatele trvala do tohoto termínu.

[16] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší právní soud k závěru, že rozhodnutí žalované obsahuje důvody zajištění stěžovatele a obsahuje rovněž zdůvodnění, proč žalovaná prodloužila dobu zajištění právě o 23 dnů. Ve vztahu k prodloužení zajištění tak rozhodnutí žalované obsahuje dostatek důvodů pro soudní přezkum. Nejedná se tudíž o případ, kdy úvahy žalované by bylo nutné rekonstruovat pouze s přihlédnutím k obsahu správního spisu, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

[17] Rozhodnutí žalované proto Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepovažuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalované je na místě pouze vytknout, že své úvahy ohledně délky doby prodloužení zajištění stěžovatele neuvedla přesněji a provázaněji, což však nemá v posuzované věci vliv na zákonnost jejího rozhodnutí.

[18] Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že krajský soud tím, že důvody pro prodloužení zajištění v rozhodnutí žalované shledal, fakticky nahradil absentující úvahu žalované.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

pokračování

[19] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu